

fens Fuldbgyrdelse, eller at man forpligtede Sognefogderne dertil? Jeg forstaar ikke den Tankegang. Jeg har her overfor dette særlige Lovforslag, som selv Justitsministeren er meget villig til at søge forandret, naar vi komme til at behandle Sagen i Realiteten, tilladt mig et Par Ytringer, skjøndt jeg haaber, at vi ikke faae Brug derved, førend vi siden komme til at tale om Sagen, og jeg er ganske enig med Mindretallet, naar det blot har udtalt et Ønske om, at Sagen maa blive udsat til en roligere Tid, før at vi kunne veie for og imod og finde en mere betryggende Affattelse af et saadant Lovforslag, hvis vi skulle til at ordne Offentligheden, et Udtryk, som forekommer mig overordentlig betegnende og rigtig fremhævet af Justitsministeren. Men Et er at ordne Offentligheden, et Andet er faktisk at tilintetgjøre Offentligheden.

Snel: Jeg vil henstille, at Udvalget mellem 2den og 3die Behandling fremkommer med et Forslag til Lov i Sighed med det, der er fremsat her i Betænkningen. Det vilde da være muligt endnu i denne Samling at faae begge Dele vedtagne; men forsigtigst vilde det jo unegtelig være, om man mellem 2den og 3die Behandling tillige indbragte et Vædringsforslag, som gik ud paa, at det her foreliggende Lovforslag ikke traadte i Kraft, medmindre samtidig Udvalgets Fler-tals Lovforslag traadte i Kraft. Enhver for-mel Banffelighed vilde derved være hævet. Dette, hvad det formelle Standpunkt angaar. Hvad nu Realiteten angaar, skal jeg ikke negte, at den ærede sidste Talers Opfattelse bliver mig mere og mere broget. Han sagde først, at han foretrak den høitærede Justits-ministers Forslag fremfor det, der er fore-lagt af Udvalgets Fler-tal, og det uagtet det er ganske klart, at efter Justitsministerens Forslag er hele denne Sag lagt i Ministe-rens Haand. Loven har Intet dermed at gjøre; de kommunale Autoriteter have Intet dermed at gjøre; Alt udgaar fra Justits-ministeren; han anordner det Hele. Altsaa, hvis man vil gaa ud fra den Forudætning, som Mindretallet nu gjør, at Misbrug ikke kunne undgaas, at Misbrug ikke kunne fore-bygges, maa man forudætte, at lige Mis-brug maa fremkomme fra Justitsministeren; thi hvem kan der ellers være, der kan mis-bruge Henrettelsesinstituttet i politisk Diemed? Det kan kun Justitsministeren gjøre. Altsaa, medens Justitsministerens Forslag udeluk-kende lægger hele Sagen i hans Haand, idet det siger, at Justitsministeren bestemmer, hvem der skal være tilstede ved Henrettelsen, og at der kun aabnes Afgang for 10 a 12

Medlemmer af kommunale Bestyrelser, be-stemmer det Forslag, vi have stillet, at visse Personer officielt skulle være tilstede. Til-stede skulle nemlig efter dette med det ærede Medlems Tilladelse være Politimesteren og tillige Fængjelsinspektøren i den Straffean-stalt, hvor Henrettelsen foregaar. Jeg for-udsætter nemlig, at, naar man indfører Guillotinen, vil det være nødvendigt, at Hen-rettelsen foregaar i en Straffeanstalt; thi det vilde neppe være rigtigt at reise omkring med en saadan Maskine fra Plads til Plads, og den hidtilværende Akt, at Henrettelsen, saa vidt muligt, skal foregaa paa Gjærnings-stedet, vil af sig selv falde bort. Altsaa vilde Straffeanstalterne i Sjælland og Sylland blive Herrettelsesstederne, og iaaafald vil foruden Politimesteren Fængjelsinspektøren være tilstede. Endvidere skal som tredje Per-son Embedslægen være tilstede, og den Døds-dømte kan forlange, at Præsten skal være tilstede, og naar man hertil føier de øvrige i Lovforslagets § 2 nævnte Personer, ser jeg ikke rettere, end at her er en Betyrrelse, medens enhver saadan Betyrrelse savnes i den høitærede Justitsministers Forslag. Alt er derefter, som det ærede Medlem for Veile Amtz 2den Valgkreds (Berg) udtrykte sig, lagt i Politimesterens Haand, og der savnes ethvert Ansvar. Jeg har Intet derimod; men det ærede Mindretal, som forudsætter, at Justitsministeren vil misbruge Henrettel-sesinstituttet, kan dog ikke være glad derved.

Tang: Det er kun et Par Bemærkninge, jeg har at gjøre. Naar enkelte Medlemmer have sagt, at Dødsstraffen er en Raahed, som de kunde ønske at komme bort fra, kan jeg ikke negte, at et saadant Udtryk støder mig, og jeg tror ogsaa adskillige andre Medlemmer her i Salen, navnlig de Medlemmer, der tro, at han, der gav den første Strafferet, sagde, at den, der udøjer Menneskets Blod, ved Mennesket skal hans Blod udøjes. Jeg kan forstaa, at de, der ikke tro, at han har sagt det, sige, at det er ikke Andet end Fabel, men de, der tro, at det er udtalt, maa holde der-paa. Jeg tror, at man i den saa kaldte kriste-lige Stat overser det altsor meget, og jeg er bange for, at den Tid vil komme netop der-ved, at man overser det gamle Bud, at dette gamle Bud vil komme til at vende i en frygte-lig Strenghed tilbage. Dette er altsaa kun en Bemærkning til de Andre, naar de have udtalt sig om, at de sandt, at det var Raah-ed. Det kan jeg, som sagt, ikke være med til. Hvad den her foreliggende Sag angaar, skal jeg ikke videre gaa ind paa den. Kun vil jeg bemærke, at den første Del om Falbøze kan jeg stemme for; men naar man saa kom-